

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418200552
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4418200552.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Slovenská republika, zastúpená Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, Nové Zámky, F. Kapisztóryho 1, IČO: 30 794 536, proti žalovanému: JUDr. Jozef Kapronczai, súdny exekútor, Exekútorský úrad Galanta, Galanta, Švermova 273, IČO: 42 133 882, o zaplatenie 1.086,03 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 6C/8/2018- 172 zo dňa 8. januára 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia uvedenom rozsudku, Okresný súd Nové Zámky, ako súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (I. výrok) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (II. výrok). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 18 ods.1, 2, § 415, § 420 ods.1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 5 ods.5 písm. a) zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti, § 16a ods.1 až 8, § 36 ods.8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), § 2 písm. a), b), § 3, § 4 ods.1 písm. a), § 9, § 15 ods.1, § 16 ods. 1, § 17 ods.1, § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že v exekučnom konaní žalobcu ako oprávneného proti povinnej D. R. o vymoženie 1.999,17 eur, súdny exekútor JUDr. Emil Vančík vymohol od povinnej sumu 1.396,34 eur, z ktorej odrátať sumu 310,31 eur ako trovy exekúcie, pričom rozdiel, t.j. sumu 1.086,03 eur žalovanému v rozpore s ustanovením § 36 ods. 8 Zákona č. 233/1995 Z. z. nepoukázal žalobcovi ako oprávnenému. Dekrétom o určení náhradníka súdneho exekútora, ktorý vydala Slovenská komora exekútorov dňa 7.4.2014, JUDr. Emil Vančík bol odvolaný z funkcie súdneho exekútora dňom 26.3.2014 a za jeho náhradníka bol dňom 7.4.2014 určený JUDr. Jozef Kapronczai, ktorý následne vykonával naďalej exekúciu proti povinnej a v prospech žalobcu ako oprávneného vymohol a tiež mu poukázal sumu 913,13 eur. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1.086,03 eur, ktorú vymohol odvolaný súdny exekútor JUDr. Emil Vančík, pričom túto sumu žalobcovi ako oprávnenému neuhradil. Žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy od žalovaného ako nástupcu odvolaného súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedená suma predstavuje škodu, ktorú bývalý exekútor JUDr. Emil Vančík spôsobil žalobcovi porušením povinnosti uvedenej v § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, keďže finančné prostriedky vymožené od povinnej nepoukázal žalobcovi ako oprávnenému spôsobom a v lehotách v uvedenom zákonom ustanovení. V danom prípade zodpovednosť žalovaného za uvedenú škodu požadovanú žalobcom nie je daná a jeho zodpovednosť je vylúčená jednak podľa ustanovenia § 16a ods. 8 Exekučného poriadku a jednak ustanovenia § 4 ods. 1 písmeno a) bod 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Zo žiadneho právneho predpisu

nevyplýva, že by za škodu spôsobenú odvolaným súdnym exekútorom zodpovedal jeho náhradník. V danom prípade teda konajúci súd mal za to, že nie je daná pasívna legitímácia žalovaného v konaní a nárok žalobcu na náhradu škody by mal smerovať voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písmeno a) bod 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. V danom prípade zodpovednosť za škodu možno posudzovať len podľa zákona zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu a spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedených dôvodov preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovaný náhradu trov konania nežiadal, hoci podľa § 255 ods. 1 CSP mal na náhradu trov konania právo, nakoľko bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, keďže súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

2. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenia veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že súd žalobu žalobcu zamietol s odôvodnením, že suma, ktorú požadoval zaplatiť žalobca od žalovaného, predstavuje škodu, ktorú bývalý exekútor JUDr. Emil Vančík spôsobil porušením povinnosti uvedenej v ustanovení § 36 ods. 8 Exekučného poriadku. Zároveň konajúci súd mal za to, že zodpovednosť žalovaného súdneho exekútora je vylúčená podľa ustanovenia § 16a ods. 8 Exekučného poriadku a podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Konajúci súd teda mal za to, že nie je daná pasívna legitímácia žalovaného v konaní a nárok žalobcu na náhradu škody by mal smerovať voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Žalobca bol názoru, že súd nesprávne právne posúdil vec predovšetkým z dôvodu nesprávneho posúdenia nároku žalobcu, keď tento nárok posúdil ako náhradu škody, pričom však svoj nárok si žalobca odvodil z povinnosti náhradníka súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka - žalovaného JUDr. Jozefa Kapronczaiho, vyplývajúcej z ustanovenia § 36 ods. 8 Exekučného poriadku (v znení zákona č. 299/2013 Z. z. účinného od 1. 11. 2013, pričom ustanovenie § 36 ods. 8 v uvedenom znení platí aj na konanie začaté pred 1. 11. 2013). Medzi stranami nie je sporné, že výkon funkcie JUDr. Emila Vančíka ako pôvodne súdom povereného exekútora na vykonanie exekúcie, vedenej pod sp. zn. EX 512/2008, zanikol jeho odvolaním z funkcie. Náhradníkom žalovaného sa dňom 07.04.2014 stal súdny exekútor JUDr. Jozef Kapronczai. Podľa ust. § 16a ods.1 Exekučného poriadku bol náhradník exekútora v súčinnosti s prezídiom komory povinný vykonať do 30 dní po zániku výkonu funkcie exekútora (pôvodného) súpis stavu exekučných spisov podľa registra vedeného na Exekútorskom úrade, ako aj finančné vyúčtovanie ku dňu zániku výkonu funkcie exekútora (pôvodného) na základe dokladov, ktoré sú súčasťou exekučného spisu. V okamihu súpisu stavu exekučných vecí náhradník exekútora zistil, že žalobcom žiadané peňažné prostriedky vo výške 1 086,03 EUR neboli prevedené na účet žalobcu. Túto skutočnosť žalovaný ani nepopiera, avšak zistil, že na účte pôvodného exekútora ostali peňažné prostriedky v nižšej sume, než sú všetky pohľadávky veriteľov, vymožené od povinných. Zákon takúto situáciu nerieši, t.j. nezbavuje náhradníka exekútora povinnosti, vyplývajúcej z ustanovenia § 36 ods. 8 tretia veta Exekučného poriadku (podľa posledného platného znenia zákona je to ustanovenie § 29 ods. 8 - pozn. žalobcu). Žalobca bol názoru, že nárok žalobcu voči náhradnému exekútorovi vyplýva z Exekučného poriadku v znení, ktoré sa má aplikovať na uvedené exekučné konanie, začaté podaním návrhu na vykonanie exekučného konania dňa 12. 5. 2008 a to v znení zákona č. 299/2013 Z. z. s poukazom na ust. § 243b ods. 1 a 2 uvedeného zákona. V zápisnici z pojednávania zo dňa 8. 1. 2018, ako i v rozsudku podľa jeho názoru je nesprávna citácia uvedeného paragrafu, pričom práve tretia veta uvedeného paragrafu nie je citovaná. V zmysle ust. § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia, ak odsek 9 alebo štvrtá časť tohto zákona neustanovuje inak alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Lehota na poukávanie peňažných prostriedkov nesmie byť dlhšia ako 90 dní; dohody, podľa ktorých má lehota presiahnuť 90 dní, sú neplatné. Ak exekútora zastupuje zástupca alebo ak ide o náhradníka exekútora, uplatní sa povinnosť podľa prvej vety uplynutím 14-dňovej lehoty počítanej odo dňa, keď sa zástupca alebo náhradník ujal exekútorského úradu. V zmysle § 243b ods. 1 Exekučného poriadku začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak. V zmysle § 243b ods. 2 ustanovenia § 36 ods. 8 až 13, § 46 ods. 3 až 7 a §60 ods. 2 sa použijú aj na konania začaté pred 1. novembrom 2013. Náhradník exekútora bol rovnako povinný podľa ustanovenia § 16a ods. 3 Exekučného poriadku zabezpečiť výkon exekúcie v neukončených exekučných konaniach. JUDr. Kapronczai predmetné exekučné konania aj dokončil tým, že od povinného vymohol sumu 913,13 eur, ktorú previedol na účet žalobcu. Práve z vyúčtovania vymoženej pohľadávky žalobca zistil, že súdny exekútor JUDr. Emil Vančík vykonával zrážky z dôchodku povinného, avšak tieto peňažné prostriedky nepreviedol na účet žalobcu. Na prvom pojednávaní vo veci dňa 15. 5. 2018 sa žalovaný vyjadril, že vzhľadom na to, že na bankovom účte pôvodného exekútora je nižšia suma,

než sú pohľadávky veriteľov, ktorí si uplatňujú svoje nároky voči nemu, žalovaný požiadal MS SR o usmernenie, ako má v danom prípade postupovať pri vyplatení finančných nárokov oprávnených, t.j. aké kritériá má zohľadňovať pri vyplatení finančných nárokov (zápisnica z pojednávania zo dňa 15. 5. 2018 druhá strana 6. odsek). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný nepopiera, že má povinnosť vyplatiť finančného prostriedky žalobcovi (na pojednávaní to aj niekoľkokrát potvrdil), avšak otázna je len samotná výška uspokojenia nárokov, t.j. kľúč vypočítania sumy konkrétnemu veriteľovi. Táto skutočnosť bola aj dôvodom odročenia pojednávania dňa 15. 5. 2018. Na túto žiadosť však do konania druhého pojednávania dňa 8. 1. 2019 žalovaný nedostal odpoveď, žiadny ďalší dôkaz nebol predložený ani zo strany žalovaného a ani zo strany žalobcu, napriek tomu súd o nároku rozhodol tak, že žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že neprevedením peňažných prostriedkov na účet oprávneného pôvodným exekútorom vznikla škoda, ktorú treba posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vznp. Toto konštatovanie konajúceho súdu žalobca považoval za predčasné. Aktívnu legitimáciu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vznp. má ten, komu vzniklo právo na náhradu škody, teda ten, u koho sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, vrátane základného predpokladu, a to vzniku samotnej škody. Existencia pohľadávky voči žalovanému vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy. Skutočnou škodou v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu oproti stavu pred škodovou udalosťou) a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Skutočnou ujmovou je teda aj ujma spočívajúca v neuspokojenej pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi, ktorej náhradu požaduje od štátu ako subjektu zodpovedného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Táto škoda však vzniká až v okamihu, keď sa právo veriteľa stalo fakticky nevymáhateľným (nález Ústavného súdu SR z 13. 2. 2013, č.k. II. ÚS 165/2012-15). Opätovne zdôraznil, že žalovaný nespochybnil nárok žalobcu vyplývajúci z ustanovenia § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, prejavil ochotu peňažné prostriedky previesť na účet žalobcu, otáznym bol jedine rozsah uspokojenia pohľadávky žalobcu. Žalobca bol názoru, že vzhľadom na neexistenciu usmernenia ohľadne výšky uspokojenia pohľadávok veriteľov, má to byť celá žalovaná suma, t.j. 1 086,03 EUR. Tieto peňažné prostriedky na účte pôvodného exekútora existujú, len v prípade, že exekútor by chcel uspokojiť všetkých veriteľov, nepokryli by všetky pohľadávky veriteľov. Preto, ak by existovala škoda uplatňovaná ako zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup (ako škoda spôsobená pôvodným exekútorom), tieto peňažné prostriedky by si nechal žalovaný, ako „zisk“, ktorý však nevznikol z jeho podnikateľskej činnosti. Samotná existencia peňažných prostriedkov na účte vylučuje vznik škody, ktorá mala vzniknúť konaním pôvodného exekútora. Situácia by bola samozrejme odlišná v prípade, ak by peňažné prostriedky na účte neboli. Zároveň poznamenal, že v prípade, že na účte pôvodného exekútora by boli peňažné prostriedky v dostatočnej výške na pokrytie všetkých pohľadávok veriteľov (takže by nebol otáznym kľúč rozdeľovania), mal dôvod predpokladať, že žalovaný by bez vyzvania žalobcu previedol peňažné prostriedky vo výške 1 086,03 EUR na účet žalobcu. Aj z uvedeného dôvodu názor súdu o škode spôsobenej výkonom verejnej moci neobstoí a je teda nesprávny. Súdnym exekútorom vykonáva exekútorскую činnosť ako slobodné povolanie, a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku. V tomto prípade však nevykonával žiadnu činnosť v súvislosti s vymožením sumy 1 086,03 EUR, peniaze boli na účte pôvodného exekútora a rozhodnutím súdu by „sa ocitli“ v držbe žalovaného, ktorý by bez vlastného pričinenia, teda bez vlastnej exekučno-podnikateľskej činnosti nezákonne získal peňažné prostriedky. Nespochybnil názor súdu, vyplývajúci z ustanovenia § 16a ods. 8 Exekučného poriadku, že náhradník exekútora nezodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom, ktorému výkon funkcie zanikol. Žalobca aj v tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že povinnosť žalovaného previesť peňažné prostriedky na účet žalobcu, odvodil z ustanovenia § 36 os. 8 Exekučného poriadku v platnom znení, pričom bol názoru, že konajúci súd vychádzal z nesprávneho znenia citovaného ustanovenia. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že nie je zodpovedný za škodu, ktorú svojim postupom spôsobil pôvodným súdnym exekútorom JUDr. Emil Vančík pri výkone svojej činnosti. Bol názoru, že uvedený nárok je potrebné smerovať proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky ako náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

4. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (podľa § 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP,

§ 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa všetky náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

6. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

7. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

8. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplata sumy 1 086,03 eur s poukazom na ustanovenie § 36 ods.8 Exekučného poriadku na tom skutkovom základe, že žalobca ako oprávnený podal proti povinnej návrh na vykonanie exekúcie dňa 12.05.2008 súdному exekútorovi JUDr. Emilovi Vančíkovi, ktorý dňa 03.07.2008 vydal upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 512/2008 a dňa 18.09.2008 vydal exekučný príkaz na vykonanie zrážok z iných príjmov. Na základe tohto exekučného príkazu na účet žalobcu neboli finančné prostriedky prevedené. Dňa 12.08.2016 bol žalobcovi doručený exekučný príkaz EX 40512/2008 súdneho exekútora JUDr. Jozefa Kapronczaia (nástupcu súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka) zo dňa 03.08.2016 na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy, na základe ktorého bola v roku 2016 na účet žalobcu prevedená celkom suma vo výške 913,13 eur. Žalobca dňa 13.01.2017 zistil z vyúčtovania vymožennej pohľadávky a z oznámenia o ukončení exekúcie, že bola vymožená celá pohľadávka žalobcu vo výške 1 999,17 eur, avšak žalobcovi bola poukázaná len suma vo výške 913,13 eur. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne zistil, že zrážky z dôchodku povinnej boli vykonávané od 12/2008 do 10/2013 celkom vo výške 1 396,34 eur a boli poukázané na účet súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka. Žalovaný na výzvu žalobcu o zaslanie sumy 1 086,36 eur žalobcovi oznámil, že finančné prostriedky vymožené súdnym exekútorom JUDr. Emilom Vančíkom nie je možné poukázať, nakoľko v čase prebratia exekučnej agendy sa na účtoch súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka nenachádzali. Žalobca v písomnom vyjadrení k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť dôvodiac tým, že exekučné konanie na návrh žalobcu ako oprávneného začalo dňa 02.05.2008, kedy žalobca podal proti povinnej návrh na vykonanie exekúcie pôvodnému súdному exekútorovi JUDr. Emilovi Vančíkovi, ktorý dňa 03.07.2008 vydal upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 512/2008, dňa 17.09.2008 vydal príkaz na začatie exekúcie zrážkami z dôchodku povinnej a 18.09.2008 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami z dôchodku povinnej. Od 02.12.2008 Sociálna poisťovňa vykonávala zrážky z dôchodku povinnej a finančné prostriedky poukazovala na účet súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka a v období od 02.12.2008 do 01.11.2003 boli celkom zrazené a poukázané na účet súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka finančné prostriedky vo výške 1 396,34 eur, z ktorej sumy bolo súdnym exekútorom JUDr. Emilom Vančíkom na trovy exekúcie uplatnených 310,31 eur. Finančné prostriedky vo výške 1 086,03 eur mali byť poukázané žalobcovi. Žalovaný nemal vedomosť, z akého dôvodu finančné prostriedky vo výške 1 086,03 eur neboli poukázané žalobcovi. Súdny exekútor JUDr. Emil Vančík bol odvolaný z funkcie súdneho exekútora dňa 26.03.2014 a dňa 28.11.2014 bol za jeho nástupcu vymenovaný žalovaný. V čase preberania exekučnej agendy sa na účte JUDr. Emila Vančíka nenachádzali finančné prostriedky, ktoré by bolo možné poukázať žalobcovi. Finančné prostriedky ktoré boli v čase zmeny súdneho exekútora na depozičnom účte nedokážu ani sčasti pokryť nárok veriteľov. Uviedol, že s poukazom na ustanovenie § 16 písm. a) ods.8 Exekučného poriadku žalovaný ako náhradník nezodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom, ktorému výkon funkcie zanikol. Na základe tohto exekučného príkazu na účet žalobcu neboli finančné prostriedky prevedené. Dňa 03.08.2016 žalovaný vydal príkaz na začatie exekúcie zrážkami zo mzdy povinnej, ako aj exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy povinnej, na základe ktorých zamestnávateľ povinnej vykonal zrážky zo mzdy povinnej. Finančné prostriedky vo výške 913,14 eur ako evidovaný zostatok na pohľadávke oprávneného boli poukázané oprávnenému v roku 2016 celkom suma vo výške 913,13 eur. Namietal svoju zodpovednosť za nezákonný postup JUDr. Emila Vančíka v nepoukázaní finančných prostriedkov v zákonnej lehote. Bol názoru, že žalobca

si mal uplatniť svoj právny nárok u JUDr. Emila Vančíka. Žalobca sa písomne vyjadril k vyjadrenou žalovaného. Trval na podanej žalobe aj poukazom na ustanovenia § 16b ods.1, § 16a ods.1 Exekučného poriadku a dodal, že medzi stranami nie je sporná skutočnosť, že výkon súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka zanikol jeho odvolaním z funkcie, že jeho náhradníkom sa stal žalovaný. Žalovaný bol povinný vysporiadať všetky plnenia, na ktoré v exekúcii vedenej pod sp. zn. EX 512/2008 vzniklo oprávnenému právo. Žalobca na nariadenom pojednávaní dňa 15.05.2018 trval na podanej žalobe s poukazom aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 432/2008, II.ÚS 272/2008. Žalovaný na nariadenom pojednávaní dňa 15.05.2018 uviedol, že v decembri 2013 bol ustanovený za zástupcu JUDr. Emila Vančíka, vtedy zablokoval depozitný účet JUDr. Emila Vančíka, na ktorom bol niečo vyše 38 000 eur, iné peniaze na ňom, ani na iných účtoch neboli. V máji 2014 bol vymenovaný za nástupcu JUDr. Emila Vančíka a prevzal všetky jeho spisy. Ďalej uviedol, že v súvislosti s tým, že je veľa veriteľov, ktorí si uplatňujú svoje nároky, požiadal pred dvoma mesiacmi MS SR o usmernenie, ako postupovať pri vyplatení finančných prostriedkov, teda aké kritéria má zohľadňovať pri vyplatení finančných nárokov, avšak usmernenie zatiaľ nedostal. Žalobca na nariadenom pojednávaní dňa 08.01.2019 trval na podanej žalobe. Žalovaný na nariadenom pojednávaní dňa 08.01.2019 uviedol, že exekúcia bola ukončená, došlo k vráteniu poverenia, nakoľko došlo k vymoženiu pohľadávky s tým, že časť v sume 1 086,03 eur nebola poukázaná žalobcovi, čo zapríčinil JUDr. Emil Vančík, ktorý túto sumu vymohol a nepoukázal žalobcovi ako oprávnenému. Ďalej uviedol, že na jeho žiadosť ako má postupovať v danom prípade, nedostal odpoveď z ministerstva.

9. Súd prvej inštancie žalobu zamietol. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v exekučnom konaní žalobcu ako oprávneného proti povinnej D. R. o vymoženie 1.999,17 eur súdny exekútor JUDr. Emil Vančík vymohol od povinnej sumu 1.396,34 eur, z ktorej odrátal sumu 310,31 eur ako trovy exekúcie, pričom rozdiel, t.j. sumu 1.086,03 eur v rozpore s ustanovením § 36 ods. 8 Zákona č. 233/1995 Z. z. nepoukázal žalobcovi ako oprávnenému. Dekrétom o určení náhradníka súdneho exekútora, ktorý vydala Slovenská komora exekútorov dňa 7.4.2014, bol JUDr. Emil Vančík odvolaný z funkcie súdneho exekútora dňom 26.3.2014 a za jeho náhradníka bol dňom 7.4.2014 určený JUDr. Jozef Kapronczai, ktorý následne vykonával naďalej exekúciu proti povinnej a v prospech žalobcu ako oprávneného vymohol a tiež mu poukázal sumu 913,13 eur. Žalobca sa domáhal zaplata sumy 1.086,03 eur, ktorú vymohol odvolaný súdny exekútor JUDr. Emil Vančík, pričom túto sumu žalobcovi ako oprávnenému neuhradil. Žalobca sa domáhal zaplata žalovanej sumy od žalovaného ako nástupcu odvolaného súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka. Súd prvej inštancie dospel k právnomu záveru, že uvedená suma predstavuje škodu, ktorú bývalý exekútor JUDr. Emil Vančík spôsobil žalobcovi porušením povinnosti uvedenej v § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, keďže finančné prostriedky vymožené od povinnej nepoukázal žalobcovi ako oprávnenému spôsobom a v lehotách v uvedenom zákonom ustanovení. Zodpovednosť žalovaného za uvedenú škodu požadovanú žalobcom nie je daná a jeho zodpovednosť je vylúčená jednak podľa ustanovenia § 16a ods. 8 Exekučného poriadku a jednak ustanovenia § 4 ods. 1 písmeno a) bod 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by za škodu spôsobenú odvolaným súdnym exekútorom zodpovedal jeho náhradník. Nie je daná pasívna legitímácia žalovaného v konaní a nárok žalobcu na náhradu škody by mal smerovať voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písmeno a) bod 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. Zodpovednosť za škodu možno posudzovať len podľa zákona zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu a spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

11. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil, keď uplatnený právny nárok žalobcu posúdil ako náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Uviedol, že žalobca si svoj právny nárok na zaplata žalovanej istiny uplatnil titulom povinnosti žalovaného ako náhradníka súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka vyplývajúcej mu z ustanovenia § 36 ods.8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.11.2013, ktoré znenie platilo aj na konanie začaté pred 01.11.2013. Poukázal na výpoveď žalovaného na pojednávaní dňa 15.05.2018, z ktorej vyplynulo, že na bankovom účte pôvodného exekútora bola nižšia suma, než boli pohľadávky veriteľov, ktorí si svoje nároky uplatnili voči nemu, preto aj požiadal MS SR o usmernenie, ako má postupovať pri vyplatení finančných nárokov oprávnených. Teda žalovaný

nepoprel, že mal povinnosť vyplatiť finančné prostriedky žalobcovi, avšak otázna bola len samotná výška uspokojenia nárokov, t.j. kľúč vypočítania sumy konkrétnemu veriteľovi. Právne závery súdu prvej inštancie v danej právnej veci považoval za predčasné, bol názoru, že samotná existencia peňažných prostriedkov na účte vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť konaním pôvodného exekútora. Bol názoru, že situácia by bola iná, ak by na účte peňažné prostriedky neboli. Existencia pohľadávky voči žalovanému vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 165/2012 zo dňa 13.02.2013. Žalovaný nespochybnil právny nárok žalobcu proti žalovanému podľa ustanovenia § 36 ods.8 Exekučného poriadku, prejavil ochotu peňažné prostriedky previesť na účet žalobcu, otáznym bol jedine rozsah uspokojenia pohľadávky žalobcu. Žalobca bol názoru, že vzhľadom na neexistenciu usmernenia ohľadne výšky uspokojenia pohľadávok veriteľov, to má byť celá žalovaná istina vo výške 1 086,03 eur a tieto peňažné prostriedky na účet pôvodného exekútora existujú.

12. Vzhľadom na námietky odvolateľa uvádzané v odvolaní bolo úlohou odvolacieho súdu, viazaného dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) preskúmať, či súd prvej inštancie dospel v danej právnej veci k správny právny záverom a tieto aj dostatočným spôsobom odôvodnil.

13. Podľa 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Súd prvej inštancie bol povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 220 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

16. Odvolací súd v posudzovanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle 220 CSP (absentuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia), a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces. Je tomu tak z nižšie uvedených dôvodov.

17. Podľa § 16a ods.2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.12.2014 v prípade zániku

výkonu funkcie exekútora podľa § 16 ods. 1 písm. c) náhradník exekútora v súčinnosti s prezídiom komory (§ 214) a poverení zástupcovia ministerstva v súčinnosti s útvarom Policajného zboru vykonajú do 30 dní po zániku výkonu funkcie exekútora súpis stavu exekučných spisov podľa registra vedeného na exekútorskom úrade. Zároveň vykonajú finančné vyúčtovanie spisov ku dňu zániku výkonu funkcie exekútora na základe dokladov, ktoré sú súčasťou exekučného spisu. Exekútor, ktorého výkon funkcie exekútora zanikol, je povinný poskytnúť pri výkone súpisu stavu exekučných spisov bezodplatne potrebnú súčinnosť vrátane odovzdania technických nosičov dát a vrátiť komore preukaz exekútora, pečiatku, pečatidlo a odznak.

18. Podľa § 16a ods.3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.12.2014 náhradník exekútora zabezpečí výkon exekúcie v neukončených exekučných konaniach. Náhradník exekútora je oprávnený disponovať s osobitným bankovým účtom exekútora, ktorému výkon funkcie zanikol.

19. Podľa § 16a ods.8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.12.2014 náhradník exekútora nezodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom, ktorému výkon funkcie zanikol.

20. Podľa § 36 ods.8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 30.06.2016 ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia, ak odsek 9 alebo štvrtá časť tohto zákona neustanovuje inak alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Lehota na poukávanie peňažných prostriedkov nesmie byť dlhšia ako 90 dní; dohody, podľa ktorých má lehota presiahnuť 90 dní, sú neplatné. Ak exekútora zastupuje zástupca alebo ak ide o náhradníka exekútora, uplatní sa povinnosť podľa prvej vety uplynutím 14-dňovej lehoty počítanej odo dňa, keď sa zástupca alebo náhradník ujal exekútorského úradu.

21. Podľa § 243b ods.1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak.

22. Podľa § 243b ods.2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov ustanovenia § 36 ods. 8 až 13, § 46 ods. 3 až 7 a § 60 ods. 2 sa použijú aj na konania začaté pred 1. novembrom 2013.

23. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje právne zdôvodnenie o nedôvodnosti nároku žalobcu voči žalovanému dostatočne právne nezodpovedal, keďže sa s vecou skutkovo a právne nevysporiadal z pohľadu žalobcom uplatneného (skutkovo a právne vymedzeného) nároku proti žalovanému (ako náhradníkovi pôvodného exekútora JUDr. Emila Vančíka) podľa ustanovenia § 36 ods.8 Exekučného poriadku (účinného v rozhodnom období), t.j. z toho pohľadu akú povinnosť mal žalovaný ako náhradník pôvodného exekútora JUDr. Emila Vančíka voči žalobcovi ako oprávnenému z exekúcie, či si túto povinnosť žalovaný vo vzťahu k žalobcovi splnil, resp. nesplnil s ohľadom na tú v konaní preukázanú skutočnosť, že na účte pôvodného súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka bola v rozhodnom období suma cca 38 000 eur, ktorú skutočnosť žalovaný potvrdil v konaní. Odvolací súd dodáva, že úvaha súdu prvej inštancie v danej právnej veci o vzniku škody a o zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov, t.j. že žalovaná istina predstavuje škodu, ktorú spôsobil súdny exekútor JUDr. Emil Vančík porušením ustanovenia § 36 ods.8 Exekučného poriadku, že žalovaný za túto škodu nezodpovedá s poukazom na ustanovenia § 16a ods. 8 Exekučného poriadku a § 4 ods.1 písm. a) bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z., t.j. že žalovaný nie je pasívne legítimovaný, že žaloba žalobcu by mala smerovať voči MS SR s poukazom na § 4 ods.1 písm. a) bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z., je s poukazom na vyššie uvedené dôvody predčasná. Len v prípade, že by v rozhodnom čase neboli na účte pôvodného súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka žiadne finančné prostriedky, ktoré pôvodný exekútor vymohol v prospech žalobcu ako oprávneného v exekučnom konaní, avšak ich žalobcovi nepoukázal, mohol súd prvej inštancie uvažovať o vzniku škody a o prípadnej zodpovednosti tretej osoby. Niet sporu o tom, že podľa ustanovenia § 16a ods.8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) náhradník exekútora nezodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom, ktorému výkon funkcie zanikol.

24. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje dostatočné právne odôvodnenie ním prijatých záverov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie viazaný záväzným názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), opätovne posúdi žalobcom uplatnený návrh, pričom sa náležite vyporiada aj s námietkami odvolateľa. Rozhodnutie odôvodní zákonným spôsobom tak, aby bolo v súlade s § 220 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).